

ПРОТЕСТЪ

— Въ сайвана на кьоръ Тони гърцитъ си направи черква. Имаме си, божемъ, царски ферманъ, а валията мига и повдига рамене.

Единъ високъ момъкъ, облѣченъ а-ла-франга по последната мода, мѣри на длъжъ и на ширъ гостната стая на бабината Тонкина кжща. Синътъ на баба Тонка — Никола — е опрѣлъ чело на прозореца, гледа плувналитъ по Дунава ледени блокове и свирка съ уста, дъщеря ѝ Петрана шиетъ нѣщо въ кжта, баба Тонка гласи огъня въ печката и се усмихва.

— Въ сайвана на кьоръ Тони ли? — обръща се тя къмъ госта си. — Добре е тогава, добре е!

— Какво ти добро, бабо Тонке! Тука, срѣдъ Вароша, дето нѣма нито единъ грѣкъ, тѣ ще правятъ грѣцка черква.

— Не бре майка! Казвамъ, че тъкмо кьоръ Тоневия сайванъ е мѣсто, като за тѣхъ. До сега тамъ ревеше на дѣдо Тони магарето, сега ще пѣе грѣцки попъ. Сѣ едно.

— Ехъ и ти!

Момъкътъ е сърдитъ не на шега. Малко ли сж търпѣли робитъ отъ грѣцки попове и владици, та и сега да търпятъ, когато иматъ царски ферманъ?

— Че оплачете се на валията, бре! — виква баба Тонка и изглежда строго момъка. — Какво си седналъ на мене да се оплаквашъ? Има си владика, има си валия — вървете при тѣхъ!